

לפני שבוע אושיפו באופן מפתיע ישראל
(..פולי") פוליאקוב במחלקה לטיפול
נמרץ. איש להקת "הגשש החיוור"
מספר ל"העולם הזה" איך הוא מרגיש:

עכשיו

אני נריא

כשור!

ה מז קרה פיתאום ובמיקרה. יש ראל ("פולי") פוליאקוב. מהגשש החיוור, ואשתו שוש, לקחו את בנם איתו בר בן ה'ל' לניתוח קל בבית-החולים ב"לינסון. לא עברה שעה ארוכה, ופולי מצא את עצמו מאושפז במחלקה לטיי פול נמרץ.

איתמר היה צריך לעבור ניתוח שבר, שהוא ניתוח פשוט אצל ילדים. פולי חשש באופן מיוחד מההרדמה. הוא ידוע כאיש הקשור מאוד למישפחתו, ובראינו הבילעדי שהעניק לחולטל הזה (2350) אמר כי המישפחה יכולה למלא אותו 24 שעות ביממה. "זה ממלא ללא סוף. הילד הוא שהיה לי מיקצוע שלא הייתי צריך לצאת מהבית בגללו."

ערב הניתוח היה פולי נרגש ביותר. שוש חשבה שההתרגשות תעבור, ולא יחסה לעניין משמעות מיוחדת. היא יר

עה שבעלה מתרגש אפילו מסירטי טל- ויוזיה שהוא רואה. הוא לוקח כל דבר ללב.

בבוקר הגיע הווג לבית-החולים ב"לינסון. הם עלו למחלקה הכירורגית כדי ל- אשפו את איתמר. פולי היה חיוור. הוא ניסה להתלוצץ עם האחיות במחלקה ה- כירורגית, אך לא יכול היה להסתיר את התרגשותו הרבה. כשראתה האחיות במחלקה את מצבו, הציעה לו לרדת למטה לחדר-מיון להיבדק.

שוש נשארה עם הילד עד שהוכנס לחדר-הניתוח, ואז ירדה לראות מה קורא עם בעלה. היא הייתה בטוחה שזה עניין פעוט ושישחררו אותו תוך זמן קצר. אך כשהגיעה למטה, למחלקת-המיון, ציפתה לה הפתעה לא נעימה. פולי ש- כב על מיטה, מחובר לכל מיני מכשירים הודיע לה: "מאשפזים אותי" בתחילה חשבה שזו עוד אחת מהבדיחות שלו,

הם. זה לא אמת - זו רדיפה אחרי פירסום וזו שאיפה להראות שאני ראיתי את זה ואת זה ודיברתי עם זה ועם זה, ואפילו קיללתי את זה ואת זה. אותי זה לא מעניין.

פגשתי במסיגרת שהותי בבית-הלבן כמה אנשים שקשרתי איתם קשרים. גברת אצ'בריה, רעיית נשיא מכסיקו לשעבר, הייתה שולחת לנו כל יום שישי פרחים. שמרתי איתה על ידידות.

פגשתי אשה בשם סופיה מישקין. התארחנו אצלה בוונצואלה - אשה יקרה, שתרגמה הרבה לישראל. פגשתי בי בית-החולים בתור פצוע, שרוף, אבל שדאג למישפחתו. הוא היה גיבור, זה לא היה מוטל בספק. אחר כך הוא הפך כן-כך אצלנו והיה מבקר אותנו בבית הנושא.

נערה צעירה מאוד שפגשתי ביסוד המעלה - בעלה נהרג והיא נותרה עם ילד קטן מאוד - גם איתה נוצר קשר. היא הייתה באה אלינו לבית-הנשיא ורדאגנו לה לעבודה.

אלה חלק מהאנשים שהייתי קרובה אליהם בהיותי אשת-נשיא.

אני שואלת אותך על שמות גדולים ואת מספרת לי על חייל אלמוני, על נערה צעירה. את בר החלום אשה לא רגילה.

טוב, אני אספר לך על ניכסון. כשי הוא הגיע לישראל הוציאו ילדים מבית הספר והכריחו אותם לעמוד ברחובות, לנפנף בדגלים. אז ניכסון ואשתו אמרו לי ולאפריים: "רק באמריקה לא אהר בים אותנו. בכל מקום אחר בעולם אור הביים אותנו מאוד!" ואני אמרתי ל- אפריים בעברית: אשרי המאמין.

עם ג'ראלד פורד נפגשנו באמריקה. נתנו לנו לגור בבית-מיוחד בווינגטון. זה היה מעניין מאוד, לוכסוס בלתי רגיל. אמרו לנו שאנחנו יכולים להזמין את כל מי שאנחנו רוצים. אז כל הלילה הייתי בטלפון והומנתי את כל הידידים שלנו באמריקה.

ההבדל בין הבית הלבן ה- ושינגטון והבית הלבן הישראלי לא תיסכל אותך?

מה פיתאום? הם זה לא אנחנו. קשה לדרוש בארץ לוכסוס, שמעצמה אדירה כמו ארצות-הברית מרשה לעצמה.

אין היה המעבר שבין אשת-נשיא לאשת-פרופסור?

טוב, לבית-הספר כבר לא חזרתי. זה היה מעבר לא פשוט ולא קל. אתה עור מד במרכז, שיש לך תפקיד ראשי על הבימה, ופיתאום מורידים אותך מהבימה - זה קשה.

היה לי קשה לחזור לעבודות שלא עשיתי כשהייתי בבית-הנשיא - עבר דות יומיומיות. מכל מקום, הרי הייתה לי ראיית-הנולד. זה לא נפל עליי בר הפתעה. אז התחלתי לעשות מיד דבר רים שאני אוהבת.

מה היה הדבר הראשון ש- עשית כנינה קציר, אזרחית מד השורה?

לקחתי אוטובוס, הושטתי כסף לנהג והוא אמר לי: "גברת קציר, תגרמי לי את העונג לשלם עבורך!"

היום, כשאת הולכת ברחוב, מזהים אותך?

על אפריים מתלחשים, זה בטוח. את יודעת: לוחצים לו את היד. ומאפריים באמת אפשר ללמוד - הוא עומד ר עונה, הוא כלי-כך אנושי, נחמד, יפה כזה.

אותי מזהים רק כשאני חותמת על צ'ק. לפעמים אני שומעת מתלחשים: "מי זאת? יש לה פרצוף מוכר."

היה לנו מיקרה מצחיק בניו-יורק, באנו לנמלת-העופה ולקחנו מונית. נהג- המונית שמע אותנו מדברים עברית ו אמר לאפריים: "אתה מוכר לי, אולי אתה מחיפה?" אפריים עשה פרצוף- פוקר ולא ענה. אבל האיש נכנס ל- אמביציה.

פיתאום הרגשתי שאנחנו בסכנה: כלי- כן הוא התאמץ לברר מאיפה הוא מכיר אותנו. בסוף אפריים נשבר ואמר לו: "אם אתה באמת מוכרת לדעת - הייתי נשיא מדינת-ישראל."

האיש כלי-כך נדהם. אמר כזה "יה חביבו!" והעמיד את האוטו בצד, כדי להירגע.

אין לכם שומר-ראש כשי אתם נוסעים בחו"ל?

לא. מאז אפריים לא נשיא, אין לנו שומר-ראש, לא פה ולא שם.

במשך כל תקופת היותך אשת-נשיא, מה היה הדבר הפחות אהוב עליך?

את זה אני לא יכולה להגיד. יש דבר רים שכל אחד אוהב או לא אוהב. אם אני אניד מה לא אהבתי, את מי לא אהבתי - יהיה סקאנדל גדול. אני רק יכיר לה להגיד לך, שכשאת לא אהבת משהו או משהו, את לא מתגברת על אי- האהבה או שאת מרחיקת את עצמך. יש לי רשימה ארוכה של אנשים שאני חור שבת לא להזמין להלוויה שלי.

הם יבואו בכך מיקרה.

חוצפה! או אני לא אמת.

את מרוצה שאת בעת אדם אלמוני כמעט, לא אשת-נשיא?

לא. גם כשפחדתי ולא ידעתי איך להתמודד עם אנשים, ידעתי שלמרות שאני סובלת - מה שישאר יהיה באמת משהו יקר וטוב.

פגשתי אנשים חשובים במים-גרת תפקידך כאשת-נשיא.

מה זה אנשים חשובים? פעם קיבלתי פרחים לבית-הנשיא ממישפחה ששיח- רתי את האמא שלה במית-הכלא. ה- אמא הרגה את בעלה בנסיבות טראגיות. המישפחה הייתה נהרסת בלעדיה. דאגתי שישחררו אותה.

סיפור מצחיק קרה לי פעם. שכנתי במיטה, בחדר השינה בבית-הנשיא, ר פיתאום פולשים לחדר גברים, נשים וטף. המדריך טעה והכניס אותם ישר לחדר-השינה שלנו.

אין הניב המדריך כשהבין שטעה?

הוא אמר, "מצטער" - וזה כבר הרי- בה בישראל.

ובכל זאת, בעת היותך אשת-נשיא פגשתי אנשים חשובים. האם קר לך דברים מעניינים עם ה- אנשים אלה?

פגשתי אנשים חשובים בזכות עצמם, לא בגלל התואר או הכסף. איש חשוב זה מישהו שעשה משהו לאחרים. להיות טוב זה לרוץ אחרי השם. לקבל ערכים של אחרים על עצמך, ללכת בעיקבותי-